

laande põggenenud, ja nüüd, et Jummal mitmest häädaast tedda olli aidanud, mõistis innimene tedda nälga surrema!

Kahhe pära pärast tahtis mees teadust sada, mis luggu naesega peaks olla ma, ja läksitas soldatid vältja járrele matama. Need parnid sedda vüdega immeks, kui nemmadi naest leidsid terve ja ilma vigata, et kül olli lõukoere ja muid kiskjaid metsellajaaid ümbertkaudo seismas. Ei ellasjad ei jullenud temmasse putuda, seest üks emmane lõukoer ja mõnningad nored lõukoerad hoidsid tedda temma jalge ees maas olles. Kui soldatid nähti liggi tullewad, siis lõukoer pöras piisut kõrmale, otsego töhhaks temma neile maad anda, et temma abbisaatjat lahti peostoksid. Mestornata juutustas meestele, kuidas selle samma ellajaga luggu olnud, ja kuida se tedda varsi olli jälle árratunnud, ja temma eest olli seisnud. — Kui soldatid tedda said lahti peastnud, siis tulli lõukoer liggemale, veht-

les sawwaga, ja feritas kui haledusel pead, otsego olleks temmal seist kahjo, et ennam tedda ei piddanud nähha sama.

Menda on Jummal ka metsellaja südamesse tånnoliko meelt pannud ja tedda innimesele abiks saatnud. Innimene! árra unrusta ial heateggemisi árra, mis sulle on tehtud, olgo se Jummalast, olgo se loomast: ole ka sinna tånnolik ja te isse head, kui sinna ial jõuad teist aidata!

Olid soldatid siinna wallitsejale sedda luggu üles rákinud, siis tundis temmagi, kuida temma isse peaks lõukoerast hoelam ollema, kui temma sedda naest ei játtaks rahhule, sedda Jummal isse nenda silma nähtavalt olli fäitsenud. — Minne sinnagi ja õppi Jummalal pühhad teud tåhhese pannes, missuggust õppetusti Temma sulle mailmas annab, ja sea omma ellu Temma tahtmise járrele.
